

Rolul Duhului Sfânt în ploaia timpurie și târzie

1 aprilie 2009

Gili Cârstea

Ce este nașterea din nou? Când are ea loc? Ce trebuie înțeles prin expresii ca „venirea Mângâietorului,” „ploaia timpurie,” „ploaia târzie,” revărsarea Duhului Sfânt „în măsură bogată” sau atingerea unei stări în care să fim „plini de toată plinătatea” lui Dumnezeu? Ce legătură au ele cu Nunta Mielului?

Spre a răspunde acestor întrebări, să vedem care sunt adevărurile de bază ale acestui concept, pe care putem așeza mai departe pe o temelie sigură:

- a. Nunta (căsătoria) este unirea dintre divin și uman (COL 307).
- b. Scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune a fost să locuiască „în fiecare ființă creată,” de la „serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161).
- c. Adam și Eva au rupt căsătoria, au stricat scopul etern al lui Dumnezeu, și au rămas temple goale, nelocuite de Dumnezeu.
- d. Planul de mântuire urmărește restaurarea sanctuarului, refacerea Nunții, întoarcerea Șekinei în templul ei, eveniment descris în Apocalips 19:1-9.
- e. De la divorțul produs în Eden, scopul lui Dumnezeu a fost realizat pentru prima oară pe pământ în Omul Isus Hristos (DA 161).

Acestea sunt concepte elementare, care nu pot fi negociate sau neglijate, dacă dorim să avem o imagine clară a căii consacrate pe care ne cheamă Hristos să-L urmăm în Sfânta Sfintelor.

Ținând seama de aceste elemente de bază ale planului de mântuire, să ne întoarcem acum la întrebările de mai sus, în încercarea de a înțelege în ce fel locuiește Duhul Sfânt în cei credincioși, ce lucrare dorește să facă în ei și în ce fel va fi ea finalizată.

1 - Ce rol juca Duhul Sfânt înainte de apariția păcatului?

Duhul Sfânt este Persoana divină care asigură conectarea tuturor ființelor inteligente din univers la izvorul vieții. Prin locuirea Lui în templul inimii sunt copiii lui Dumnezeu părtași de natură divină. Este omniprezent, atotputernic și cu

totul capabil să garanteze nemurirea. Dar nu Se impune cu forța. Poate fi alungat, atunci când cineva dorește neapărat să-și exercite libertatea de alegere. Rezultatul acestei deconectări de la viață produce instantaneu moarte veșnică.

2 - Ce s-a întâmplat în Eden, când Adam a ales versiunea diavolului despre adevăr?

Duhul Sfânt S-a retras, iar omul (Adam și Eva) au rămas temple goale. Conexiunea lor la izvorul vieții a încetat, dar ei nu au murit, secerăți de moartea a doua. Dumnezeu anticipase rebeliunea lui Satana și luase o măsură cu totul excepțională de a stopa, pentru moment, efectul fatal al despărțirii de natura divină. Motivul este clar explicat în DA 756. Diavolul umpluse cerul cu minciunile lui despre caracterul lui Dumnezeu, și era necesar acum ca aceste acuzații false să fie demontate pe baza dovezilor. Dumnezeu a acceptat să Se așeze în boxa acuzaților. Moartea a doua a fost suspendată până la încheierea acestui proces, în care trebuie să se dovedească dacă Dumnezeu este sau nu neprihănit (Rom 3:4). De aici unii au tras concluzia că păcatul, despărțirea de izvorul vieții, nu produce moarte instantanee și eternă.

3 - Când a revenit Duhul Sfânt în templul Său, după divorțul din Eden?

În Omul Isus Hristos. A fost primul membru al familiei umane în care Duhul Sfânt a locuit în toată plinătatea Lui (Col 1:19; 2:9). El este „începutul zidirii lui Dumnezeu,” capul noii familii de oameni, familia divino-umană. Înainte de El nu a existat o astfel de realitate decât în „umbră,” în elementele începătoare ale serviciului ceremonial. Toate vorbeau despre „taina lui Dumnezeu,” adică Dumnezeu locuind în trup, în Hristos.

4 - Cum a lucrat Duhul Sfânt în această perioadă dintre divorțul din Eden și întruparea lui Hristos?

A lucrat asupra inimilor poporului lui Dumnezeu din afară, spre a-i convinge să privească dincolo de perdea, dincolo de pilda care era cortul întâlnirii, sau templul. A fost o permanentă și neobosită chemare la maturizare, la înțelegerea realităților mântuitoare. Dar ei în fiecare generație s-au prins cu disperare de mahrama lui Moise, și „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie; ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Său” (DA 161).

5 - Când a venit Duhul Sfânt în interiorul altor oameni, afară de Domnul Hristos?

La Cincizecime. A fost prima oară când Duhul Sfânt a pătruns în templul inimii vreunui muritor, afară de Hristos. Scriptura încearcă să ne ajute să înțelegem acest lucru, care ni se pare ciudat. Mai întâi, Ioan explică o declarație a Domnului Hristos, în care El spunea că o să dea oamenilor apa vie: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7:39).

Ioan știa ce spune. El înțelesese corect declarațiile Domnului la acest subiect: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7).

Acesta era un adevăr pe care Ioan l-a înțeles și acceptat, dar nouă ne creează dificultăți, deoarece nutrim ideea preconceptută că Duhul Sfânt a locuit în sfinții tuturor veacurilor.

6 - Atunci cum se poate explica Luca 9, de exemplu, în care ucenicii vindecau în numele lui Isus înainte de Cincizecime? Nu îl contrazice pe Ioan, care spune că Duhul nu fusese dat?

Sigur că nu. De vindecat înainte de Cincizecime au vindecat și cei 70, deși după aceea L-au părăsit pe Hristos. Ascultați ce lucruri formidabile făceau ei, și ce spunea Hristos despre numele lor: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”... Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:17-20).

Oamenii aceștia făceau lucruri extraordinare. Scoteau demoni, vindecau pe bolnavi, și mai mult decât toate, aveau numele scrise în cartea vieții. Și totuși, Duhul Sfânt nu locuia în ei. Ei făceau toate acele minuni în numele lui Isus și prin autoritatea Lui, care era părtaș de natură divină. Nu exista în ei o putere, ci doar erau însoțiți de puterea lui Dumnezeu rezidentă în Hristos. Acești oameni, puțin mai târziu, au întors spatele lui Isus, necăjiți de vorbirea Lui „prea de tot.” Nu înțelegeau metaforele mântuirii.

Ce era „prea de tot” în acel limbaj? Hristos le vorbea despre viitorul imediat, când Duhul Sfânt urma să vină asupra lor, spre a locui în ei (Ioan 6:63). Urmau să primească Duhul Său, acel Duh care locuia în El, deoarece „carnea nu folosește la nimic” – adică, nu despre trupul Lui fizic le vorbea Isus, ci despre Duhul, Acela care dă viața.

Prin urmare, înainte de Cincizecime avem o situație interesantă: Și Isus, și ucenicii, vindecau și scoteau demoni. Era vreo diferență între ei, sau toți erau plini de toată plinătatea lui Dumnezeu? Sigur că nu, așa ceva nu se poate susține oricât am trage de versete. Ucenicii nu erau temple ale Duhului Sfânt, deoarece, cum spune Ioan, „Duhul Sfânt încă nu fusese dat.”

7 - Ce s-a întâmplat la Cincizecime?

Ca rezultat al biruinței lui Hristos asupra păcatului „în trup,” Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ucenicilor adunați în camera de sus. Aceasta este numită „ploaia timpurie,” și reprezintă o intervenție moderată a Duhului asupra credinciosului.

8 - Ce urmărește ea? Dacă Duhul intră în templul inimii, nu se poate spune că omul a devenit părtăș de natură divină?

Nu, nu se poate, și voi explica imediat de ce nu. Sub ploaia timpurie, Duhul are o anumită misiune, descrisă astfel de Domnul Hristos: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:7-8).

Înainte ca Duhul Sfânt să unească natura umană cu cea divină, omul trebuie convins de păcat, neprihănire și judecată. Este nevoie de o înțelegere asupra lucrurilor care trebuie schimbate în templul inimii, de o aprobare din partea omului, fără de care Duhul nu are voie să facă nicio modificare. El ne ajută să vedem ce este greșit în caracterul nostru, ce trebuie schimbat, și așteaptă decizia noastră asupra acestor modificări pe care urmează să le facă, la timpul lor. Această lucrare nu poate fi făcută atâta timp cât ușa inimii este blocată în fața Sa. El trebuie lăsat să intre, printr-o înțelegere a faptului că inima noastră este o locuință în care Dumnezeu trebuie să Se întoarcă, spre a ne face părtăș de natură divină.

Unirea dintre uman și divin necesită o pregătire a templului. Cele două naturi nu se pot uni în starea de degradare în care se găsește mintea omenească, nutrind concepte aberante despre păcat, neprihănire și judecată. De aceea, lucrarea Duhului Sfânt se face în două faze, numite ploaia timpurie și ploaia târzie.

Ploaia timpurie nu face pe nimeni părtăș de natură divină. Ea doar pregătește „recolta” pentru o fază finală, coacerea – cerință esențială pentru seceriș. Doar sub revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată are loc Nunta, unirea dintre divin și uman.

9 - Cum susține Maleahi 3:1-3 această explicație?

O susține perfect. Maleahi vorbește despre momentul unirii dintre divin și uman, lucru care nu s-a întâmplat pentru generațiile în viață. Dar s-a întâmplat pentru sfinții adormiți în Hristos, în 1844 și de atunci încolo. Aici este descrisă revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt în ploaia târzie, sub care cele două naturi se unesc. Dumnezeu ne spune că Maleahi 3 este o descriere a Nunții. Ascultați:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Nunta are loc în două etape: Pentru cei morți, și pentru cei vii. Această lucrare a început în 1844, cu cei morți în Hristos. Aceasta este prima etapă. În această primă etapă, asupra copiilor din cer ale ființei lor, Dumnezeu realizează ștergerea păcatelor și unirea celor două naturi.

În această fază avem două categorii de oameni: Cei care au trăit înainte de Cincizecime, și cei care au trăit după. Asupra primilor Duhul a lucrat din afară, iar asupra celor de după cincizecime a lucrat din interior. Ambele categorii sunt primite la lucrarea de curățire a sanctuarului începută în 1844 doar prin credința în meritele Mielului lui Dumnezeu, pe care noi o numim credința lui Isus. Ambele categorii au fost curățite și li s-a dat o haină albă sub această lucrare începută în 1844, și care continuă pentru urmașii lui Hristos care trec la odihnă. Ei participă la lucrarea descrisă în Maleahi după ce trec la odihnă, și când vor fi chemați la viață, ei apar deja părtași de natură divină. Atunci nu se mai realizează nicio curățire pentru cei înviați.

10 - De ce continuă această lucrare de ispășire „în cărți” atât de mult? Când va trece ea la sfinții în viață?

Imediat ce o generație a poporului lui Dumnezeu aude invitația la nuntă, și o acceptă sau o respinge.

Biserica rămășiței a fost chemată tocmai la o astfel de slavă, să devină Mireasa lui Hristos. Ei i-au fost incredințate adevărurile despre sanctuar și scopul lui Dumnezeu, care n-au fost cunoscute de celelalte biserici înainte de 1844.

Dar biserica rămășiței nu a dorit să vină la Nuntă. „Unul câte unul” noi am părăsit pe Hristos la ușa sanctuarului, unde El începuse Nunta pentru sfinții adormiți, și ne-am întors la tronul de unde se predică o evanghelie care este „doar îndreptățire.”

De atunci, fiecare generație de adventiști lasă confruntarea directă cu Hristos în lucrarea Sa finală pentru generația următoare. Ne simțim mai confortabil să venim la „judecată” în lipsă, să ajungem în împărăție via mormânt. Ni se pare mai sigur să trăim sub ploaia timpurie, mai liniștită, și apoi să mergem la odihnă în speranța că „avem la Tatăl un Mijlocitor.” Ne sperie de moarte vijelia declanșată de ploaia târzie. Suntem îngroziți de perspectiva de a trăi „fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt,” mai ales când ne aducem aminte de Anania și Safira. Refuzăm Nunta speriați de reacția lumii, care nu va fi nicidecum dispusă să suporte în mijlocul ei oameni divino-umani, ceea ce pentru ea este o aberație inacceptabilă.

Mai curând sau mai târziu tot se va întâmpla, deoarece Ioan a văzut momentul Nunții, că biserica lui Hristos „s-a pregătit,” și de aceea „i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat.” Dacă tot se va întâmpla, de ce să o mai împingem în viitor? De ce să mai amânăm inutil revenirea lui Hristos? De ce să mai lungim agonia lui Hristos în poziția de Miel junghiat, singura poziție prin care omul poate să păcătuiască fără să moară instantaneu?

11 - Să revenim la credincioșii dinainte de Cincizecime. De ce nu se putea ca ei să beneficieze de lucrarea Duhului Sfânt locuind în ei?

Afară de mărturia lui Ioan (Ioan 7:39; 16:7), Pavel confirmă și el că acest lucru nu era posibil. El explică planul de mântuire în sistemul ceremonial, punctează că marele preot nu intra în Sfânta Sfintelor decât o dată pe an, la Ziua Ispășirii, apoi spune: „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul prea Sfânt nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare cortul dintâi” (Evr 9:8).

Așadar, câtă vreme a stat în picioare cortul dintâi, adică până când perdeaua dintre încăperile templului s-a sfâșiat la moartea lui Hristos, lucrarea din Sfânta Sfintelor – adică lucrarea din Ziua Ispășirii – nu era posibilă. Aceasta corespunde perfect cu declarația lui Ioan, că Duhul Sfânt nu se dăduse, deoarece Hristos nu fusese încă proslăvit.

Cincizecimea a venit, iar acum era posibil ca Duhul să vină în templul Său, pentru a face operațiunea descrisă mai sus: Să convingă pe om de păcat, neprihănire și judecată. Deci, o lucrare de convingere, spre pocăință, ca El să aibă dreptul să efectueze schimbările majore necesare unirii cu natura divină. Templul ruinat de păcat și degenerare are nevoie de restaurare, înainte de inaugurare, când are loc unirea dintre divin și uman.

Psalmul 74 descrie distrugerile majore care au fost produse în templul Domnului de tâlharii cuibăriți acolo după alungarea Duhului Sfânt:

„Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt. Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne. Parcă erau niște oameni care ridică toporul într-o pădure deasă: în curând au sfărâmat toate

podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane. Au pus foc Sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău. Ei ziceau în inima lor: „Să-i prăpădim pe toți!” Au ars toate locurile sfinte din țară. Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este niciun prooroc, și nu mai este nimeni printre noi, care să știe până când...” (Ps 74:3-9; 20).

12 - După Cincizecime a început lucrarea Mângâietorului, de pregătire a templului inimii pentru Nuntă. Ce se întâmplă cu cei care L-au primit, dar Nunta Mielului nu a avut loc în timpul vieții lor?

Este cazul cunoscut al primei generații de creștini. Lor le scria Pavel în Romani capitolul opt, ajutându-i să înțeleagă că nu este o tragedie dacă, după ce au primit darul Duhului Sfânt în ploaia timpurie, vor muri – natural sau prin martiraj. Iată declarația lui completă:

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

„Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănilor.

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:7-11).

Primii creștini trăiau permanent sub sentimentul iminentei reveniri a lui Isus. Cuvintele îngerului, cu ocazia înălțării lui Isus, erau pentru ei adevăr prezent. Așa cum L-au văzut cu ochii lor plecând, tot așa ei, și nu alții, Îl vor vedea revenind (Fapte 1:11).

Îngerul nu i-a descurajat, spunându-le să-și vadă de treabă deoarece au să treacă alte câteva mii de ani până la acea venire despre care vorbea el. Nici nu i-a trimis la Daniel 8:14, ca să înțeleagă când va fi curățit Sfântul Locaș. Dacă ei ar fi tratat cu maximă seriozitate evenimentul petrecut la Cincizecime, și l-ar fi corelat cu scopul sanctuarului, Hristos ar fi dorit să revină chiar în acea generație. Ar fi avut loc Nunta, iar marea controversă se încheia, deoarece se punea punct tainei lui Dumnezeu.

Dar Biserica Efesului și-a pierdut „dragostea dintâi,” și nu a reușit să țină pasul cu lumina pe care Dumnezeu o trimitea prin apostolul neamurilor. „Cuvântul

despre neprihănire” s-a dovedit o hrană prea tare pentru ei, mulțumindu-se cu învățăturile începătoare ale lui Hristos.

Pavel a înțeles că taina lui Dumnezeu nu se va putea încheia prin acea generație care se crampona de laptele duhovnicesc. De aceea a vorbit astfel în Romani opt, pregătindu-i pentru legământul cel veșnic via mormânt. Nu trebuiau să se teamă de moarte, și nici să se întrebe de ce ei nu trăiesc la fel ca Hristos. Datorită venirii Mângâietorului în ploaia timpurie, pe care L-au primit în interiorul lor, vor fi chemați la viață la fel ca și Hristos.

Nu trebuie să ne așteptăm de la Pavel să intre aici în profunzimile părtășiei de natură divină. Nu era lumină pentru acea generație, și nu le folosea la nimic să li se spună că se vor produce mari modificări asupra lor în timp ce se odihnesc. Cum să explici acelei generații de prunci în Hristos că Dumnezeu păstrează o copie fidelă a ființei lor, care poate fi editată, modificată, corectată, devirusată și convertită în alt format, „nesupus putrezirii”? Nici generația actuală a poporului lui Dumnezeu nu înțelege aceste operațiuni ale Marelui nostru Preot în lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor; ce să ne așteptăm de la ei?

13 - Chiar așa: Ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul descoperea primei generații de credincioși profeția lui Daniel despre cele 2300 de seri și dimineți?

Se producea și atunci marea dezamăgire, așa cum a fost în 1844. În loc să înainteze în cunoașterea tainelor mântuirii, ducând vestea bună despre un Mântuitor răstignit și înviat, ei s-ar fi întors la treburile lor, sufocați de sentimentul de neputință și inutilitate al oricăror eforturi de a grăbi întoarcerea Învățătorului lor.

Profeția lui Daniel nu era predestinație. Dumnezeu a văzut cum se vor desfășura scenele din marea controversă, și când va fi posibil ca dezvoltarea luminii să permită începerea curățirii sanctuarului, sau trecerea la cea de-a doua fază a planului de mântuire.

Ștergerea păcatelor pentru cei morți se putea face oricând după momentul morții lor, care sigila decizia fermă de a rămâne de partea lui Dumnezeu. Și totuși, nu s-a făcut decât în 1844. De ce oare?

Singurul răspuns acceptabil se găsește în semnificațiile sistemului ceremonial. Dumnezeu operează în două moduri distincte în problema păcatului: La nivel individual, și la nivel colectiv. Pe parcursul întregului plan al mântuirii (de-a lungul anului ceremonial) totul se desfășoară între individ și Dumnezeu. Domnul descoperă păcatul, iar omul spune dacă vrea sau nu să fie eliberat de el. La sfârșitul planului de mântuire, El face o lucrare de ștergere a păcatelor colectivă, în același timp pentru tot poporul Său. Nu este absolut nicio problemă dacă, între timp, oamenii mor. Restaurarea sanctuarului nu este obstrucționată de acea moarte

care este un somn. Marele Server ceresc păstrează copii de siguranță tocmai pentru acest caz special de pierdere a datelor prin distrugere hardware.

Dacă, după cum spunea Pavel, în timpul vieții ați permis Duhului să vină și să locuiască în voi, Acesta a avut grijă de un lucru vital: Să ducă la bun sfârșit misiunea Lui, descrisă astfel: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Fil 1:6).

14 - Care este „ziua lui Isus Hristos”?

Nunta, evident, Ziua Ispășirii începută în 1844. Pavel nu a spus că „Acela (Duhul Sfânt) care a început în voi această bună lucrare” o va isprăvi până vă dați obștescul sfârșit.

„Lucrarea bună” începută în omul credincios urmărește să-l convingă de lucrurile greșite din el, care trebuie înțelese și mărturisite, ca și de noile căi ale neprihănirii, în care trebuie să spună dacă dorește să meargă sau nu. Fără o astfel de lucrare este imposibilă orice intervenție a lui Dumnezeu asupra templului inimii. Dumnezeu nu Se impune și nu constrânge pe nimeni. Orice intervenție vindecătoare trebuie să fie motivată exclusiv de dorința explicită a individului.

Duhul nu „isprăvește” însă lucrarea bună odată cu trecerea la odihnă. Pentru cei morți în Hristos, faza colectivă a planului de mântuire are loc în lipsă, în ziua lui Isus Hristos. În timp ce ei se odihnesc „de ostenele lor” în Hristos, faptele lor „îi urmează” (Apoc 14:13), adică aduc numele lor pe masa de lucru a Marelui nostru Preot, în lucrarea Lui vindecătoare. Ei sunt „spălați, albiți și curățiți,” sunt făcuți părtași de natură divină, li se dă „o haină albă” și sunt rugați să mai aștepte puțin.

Doar în această lumină pot fi înțelese cuvintele lui Pavel din Romani opt. Orice altă scurtătură, oricât ar fi ea de tentantă, prejudiciază definitiv doctrina sanctuarului. Deși lucrarea Aceluiași Duh, totuși între ploaia timpurie și ploaia târzie sunt deosebiri majore. În timp ce ploaia timpurie face sămânța să germineze și să răsară, ploaia târzie coace recolta, fără de care nu există seceriș. Când se produce coacerea și secerișul, nu mai urmează o altă generație.

Prin urmare, generațiile care au murit în Hristos au parte de „coacere și seceriș,” adică lucrarea Duhului în măsură bogată, în lipsă, odihnindu-se de „ostenele” lor. Învierea lor este o nouă creațiune, practic. În copiile din cer, Duhul inseriază un fișier executabil – natura divină – iar când sosește vremea „învierii,” Dumnezeu printează fișierul final al fapturii lor, după ce acesta a obținut decizia „bun de tipar” de la Marele nostru Preot. Cărțile din cer produc oameni în carne și oase, o nouă și vastă familie „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” oameni părtași de natură divină.

15 - Este de înțeles că secerișul depinde doar de coacerea recoltei. Și este clar că el nu a avut loc în trecut, altfel acum nu mai eram aici. Dar nu am putea să acceptăm totuși că cei ce au primit pe Hristos prin Duhul în ei, în timpul vieții, sunt într-un fel părtași de natură divină? Ce probleme ar crea această posibilitate?

Creează o situație imposibilă. Ar trebui să credem că ploaia târzie cade intermitent, și a început simultan cu ploaia timpurie, ceea ce este aberant. Apoi anulează chiar temelia și stâlpul central al credinței noastre, deoarece decapitează planul de mântuire, extirpându-i elementul ei central și final, Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Unii și-l imaginează pe Satana vorbind cu îngerii lui, în timp ce Moise era pe munte să primească planurile sistemului ceremonial, zicând: „Hai să ne vedem de treabă, că aici se proiectează basme evreiești, prostii pentru care nu merită să ne pierdem timpul. Liber băieți, aveți de la mine 40 de zile de concediu.”

Dacă era vorba de basme evreiești, nu pierdea Dumnezeu vremea cu Moise pe munte. Ce se proiecta acolo era o machetă perfectă a planului de mântuire, iar diavolul știa asta foarte bine. Expresia „templu” produce pentru el reverberații tulburătoare, deoarece criza declanșată de el în cer era legată tocmai de sanctuar, de scopul etern al lui Dumnezeu. Prin sistemul ceremonial al cărui centru era sanctuarul, Dumnezeu comunica poporului Său chiar elementul vital al mării controversate, și modul în care Dumnezeu va anula divorțul din Eden între cele două naturi. În timp ce Satana era ochi și urechi la ceea ce se întâmpla pe munte, în vale colegii lui făceau circ pentru poporul ales, programându-l să respingă, să confunde și să urască scopul lui Dumnezeu în sanctuar. De-a lungul întregii istorii, Sanctuarul a fost centrul vital al mării controversate, iar el nu era nimic altceva decât „o pildă” despre scopul lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată” (DA 161).

Nu ar fi nici practic, dacă ar fi posibil, ca Dumnezeu să facă părtași de natură divină pe sfinți în timpul vieții lor, dacă prin acea generație nu se încheie lucrarea, iar ei îmbătrânesc și trec la odihnă. Sunt făcuți părtași de natură divină, cele două naturi se unesc, iar apoi trebuie să se despartă, deoarece a venit clipa morții. La ce folosește?

16 - Nu este mai simplu, și mai sigur, să alegem participarea la Nuntă „în lipsă,” adică via mormânt? De ce să ne hazardăm să ne dorim acum părtașia cu natura divină, ca apoi să riscăm situația fatală despre care vorbește Pavel în Evrei 6:4-6?

Poate aceasta este dorința inconștientă a inimii laodiceene, dar eu nu văd nicio virtute în ea. Este principalul motiv pentru care ne aflăm încă aici, la această

oră târzie a istoriei. Generații întregi de fecioare s-au născut și „au adormit,” dar Mirele nu a putut veni la nuntă. Nu este vremea să se audă, în sfârșit, marea strigare de la miezul nopții?

Solia 1888 este „foarte prețioasă” deoarece schimbă radical mentalitatea iubitorilor ei la acest subiect. Ei încetează interesul infantil pentru propria mântuire. Încep să privească la interesele lui Hristos, un Mire părăsit exact în ziua nunții, și astfel propriile interese dispar ca fumul. Când citesc afirmații de acest gen: „Ei... nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc 12:11) știu că despre ei este vorba aici, și că acest lucru înseamnă că nu se dau înapoi de la îndeplinirea misiunii la care sunt chemați nici dacă își pierd viața, viața veșnică. De aceea ei „Îl urmează pe Miel oriunde merge El.”

Fără Nunta Mielului, nu există nici părtășie cu natura divină, nici ploaie târzie și nici revenirea lui Hristos, oricât o cântăm, o predicăm și o dorim noi. Putem să ne uităm oricât de lung după semnele timpului, după decretul duminical sau plăgi, ele se vor ține departe, deoarece patru îngeri speciali (Apoc 7:1-4) țin încă îndurarea lui Iona (Iona 2:8) întinsă peste lume. Motivul? Poporul lui Dumnezeu nu vine la Nuntă, și deci nu poate fi sigilat.

Nu există solie mai importantă pentru biserica rămășiței decât neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Și nu există un laitmotiv care să o exprime mai bine decât: „Totul este gata: Pofțiți la nuntă!”
